

zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek, dle §u 290 tr. ř. též ohledně spoluobžalovaného Josefa P-y a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované napadá rozsudek z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř., pokud vyslovuje v důvodech, že na tom nezáleží, zda peníze, o něž jde, dala stěžovatelka P-ovi na nákup zboží; vyslovuje právní názor, že odsouzení obžalované bylo by protizákonným, šlo-li skutečně jen o vrácení peněz stěžovatelky, které P-ovi asi hodinu před tím dala k nakoupení zboží pro sebe. Zmateční stížnosti nelze odepřítí oprávněnosti. Zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. o maření exekuce předpokládá v §u 1, že pachatel jednal v úmyslu, zcela nebo částečně zmařiti uspokojení věřitele. Byť i netřeba, by úmysl pachatelův čelil přímo k tomu, by věřiteli vymožení jeho pohledávky vůbec bylo znemožněno — v případě tom šlo by zpravidla již o podvod — a stačí úmysl, zmařiti úplně nebo částečně uspokojení věřitele tou cestou, kterou se ho domáhal (sb. n. s. č. 447), nemohlo by ani o tomto úmyslu býti řeči, šlo-li jen o odstranění věci, k níž má třetí osoba právo, které by provedení exekuce učinilo nepřipustným (§ 37 exekučního řádu). Takovým právem jest ovšem i právo vlastnické k penězům, které třetí osoba za účelem nákupu pro ni exekutovi svěřila, pokud tomu nevádí ustanovení §§ů 371 a 983 obč. zák. o zápůjčce, jak zodpovídáním se obžalovaných není vyloučeno. Tím méně mohla by ovšem v případě takovém vzata býti výše obnosu v úvahu jako výše škody pro kvalifikaci činu jako přečin nebo přestupek. Soud nalézací mluví v rozsudku důsledně jen o úmyslu obžalované, by exekuční výkon zmařila; nezmiňuje se o úmyslu, by zmařeno bylo uspokojení věřitele, a o tom, bylo-li vůbec možné. Již tím porušen jest zákon, poněvadž tím vlastně vůbec nebyl zjištěn úmysl, zákonem předpokládaný. Než právě pro tento úmysl může býti rozhodnou otázka, zda peníze, o jichž odstranění šlo, dala stěžovatelka Josefu P-ovi na nákup zboží, jak shora bylo provedeno, předpokládajíc zejména, že šlo o nákup zboží právě pro stěžovatelku, jak zmateční stížnost tvrdí a jak poukazuje k tomu zejména výpověď svědka Otty B-ho. Neboť v případě tom zůstalo vlastnictví peněz při stěžovatelce, není-li shora uvedené výjimky, a mohla tato domáhati se jich vydání cestou §u 37 ex. ř. Neprávem proto označil rozsudek skutečnost tuto za nerozhodnou a jest výrok odsuzující na dosavadním podkladě právně pochybeným.

Čís. 1662.

Rozsudek, vyslovující při odsouzení cizozemce pro přestupek tuláctví podle §u 1 zákona z 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. ve smyslu §u 249 tr. zák. vyhoštění z země Československé republiky, jest zmatečným dle §u 281 čís. 11 tr. ř.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, Zm I 310/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Nových Benátkách ze dne 9. dubna 1923, pokud jím vysloveno bylo vyhoštění Jana K-ého z celého území republiky Československé, porušen byl zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., a tato část rozsudku se zrušuje.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Nových Benátkách z 9. dubna 1923 byl Jan K., dle udání polský příslušník, odsouzen pro přešupek tuláctví podle §u 1 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., do tuého vězení na týden a podle §u 249 tr. zák. vyhoštěn jako cizinec z celého území republiky Československé. Rozsudek nabyt moci práva, trest tuého vězení byl odpykán a vyhoštění bylo provedeno. Toto vyhoštění, vyslovené soudem, porušuje zákon. V §u 249 tr. zák. ovšem jest ustanoveno, že cizozemci vyhoštění býti mohou z veškerých zemí Čsl. republiky, to však podle §u 250 tr. zák. jen jako zostření trestu, když se spojí více jednotlivých trestů. Dále se tak státi může jen v té míře a v těch případech, o nichž to v trestním zákoně jest ustanoveno. Zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., trestu vyhoštění nestanoví a v §u 1 připouští výslovně jen jedno nebo několik zostření, jež v §u 253 a) až e) tr. zák. jsou uvedena. Bylo-li přes to vysloveno vyhoštění, je rozsudek zmatečným podle §u 281 čís. 11 tr. ř. Rozhodovati o vyhoštění mohl v tomto případě toliko úřad politický.

Čís. 1663.

Vojenská trestní soudní pravomoc nepřestala tím, že z činné služby omylem byla propuštěna jiná osoba než obviněný.

Ohledně obviněného, který dle §u 25 nařízení vlády ze dne 27. července 1920, čís. 470 sb. z. a n. (§ 62 odstavec prvý bran. zák.) měl býti pokládán za neodvedeného a z početního stavu kmenového tělesa (z vojenské evidence) vymazán, přestala pravomoc vojenských trestních soudů dnem, kdy dle §u 5 cit. nař. měl tento převod (propuštění, výmaz) z branné moci býti proveden; lhostejno, že obviněný v tu dobu byl sběhem a u jiného vojenského útvaru pod nepravým jménem jinou službu konal.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, N I 39/24.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti Václavu Leonardu K-ovi mezi vojenským prokurátorem v Josefově a státním zástupcem v Mladé Boleslavi a požádal podle §u 39 v. tr. ř. o sdělení názoru Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zodpověděl dotaz takto:

Nejvyšší soud souhlasí s názorem nejvyššího vojenského soudu, by v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Mladé